

Teza: odwołanie wniesione przez osobę nieuprawnioną

Odwołanie wniesione przez osobę, która nie jest pokrzywdzoną (stroną postępowania) pozostawia się bez rozpoznania.

Sygn. akt: Wo-125/18

POSTANOWIENIE

z dnia 27 listopada 2018 r.

Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:

Przewodniczący: SWSD Marek Hamerlik

Sędziowie: SWSD Jolanta Ruszczak- sprawozdawca

SWSD Teresa Famulska

Protokolant: Aneta Stefańska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego Wacława Góreckiego

po rozpoznaniu dnia 27 listopada 2018 r. w Warszawie na rozprawie sprawy radcy prawnego A. G.

obwinionej o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t. j. Dz. U. 2017 r. poz. 1870) w związku z art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego uchwalonego uchwałą nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r.

na skutek odwołania skarżącej B. B. (1) od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we Wrocławiu z dnia 11 kwietnia 2018 r. w sprawie Sygn. akt: OSD 15/18

postanowił:

na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. i 429 § 1 k.p.k. w związku z art. 741 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych pozostawić bez rozpoznania odwołanie skarżącej od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we Wrocławiu z dnia 11 kwietnia 2018 r. Sygn. akt OSD-15/18.

UZASADNIENIE

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych we Wrocławiu, zwany dalej - sądem okręgowym - orzeczeniem z dnia 11 kwietnia 2018 r. Sygn. akt OSD 15/18 uznał radcę prawnego A. G. winną popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1870) w związku z art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego uchwalonego Uchwałą Nr 8NIII/2010 Prezydium Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. polegającego na:

- sporządzeniu jako pełnomocnik B. B. (2) oraz C. B., i złożeniu w dniu 02.12.2013 r. do Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu skargi o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu I Wydział Cywilny z dnia 09.10.2012 r. w sprawie Sygn. akt I ACa 1008/12, który to środek został odrzucony postanowieniem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 12.02.2014 r. w sprawie Sygn. akt I ACa 1510/13, jako nieoparty na ustawowej podstawie,
- sporządzeniu, jako pełnomocnik B. B. (2) oraz C. B., i złożeniu w dniu 27.02.2014 r. do Sądu Najwyższego w Warszawie Izba Cywilna, za pośrednictwem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu I Wydział Cywilny zażalenia na postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu I Wydział Cywilny z dnia 12.02.2014 r. w sprawie Sygn. akt I

ACa 1510/13, który to środek zaskarżenia został odrzucony jako niespełniający wszystkich wymagań określonych w art. 394 § 3 k.p.c.

i na podstawie art. 65 ust. 1 pkt. 1 ustawy o radcach prawnych wymierzył obwinionej karę upomnienia oraz na podstawie art. 706 ust. 2 ustawy o radcach prawnych obciążył Obwinioną kosztami postępowania w kwocie 920,00 zł na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych we Wrocławiu.

Postępowanie, które poprzedziło wydanie w/w orzeczenia zostało wszczęte na skutek skargi wniesionej przez B. B. (1) do Ministra Sprawiedliwości w dniu 17.07.2016 r. przekazanej następnie Rzecznikowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych we Wrocławiu w celu rozpatrzenia zarzutów kierowanych względem radcy prawnego A. G..

Skarżąca w dniu 3 lipca 2018 r. złożyła odwołanie od orzeczenia sądy okręgowego, nazwane zażaleniem do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie. W odwołaniu skarżąca nie podniosła żadnych zarzutów. Pismem z dnia 26 listopada 2018 r. skarżąca wniosła o zmianę terminu rozprawy z przyczyn rodzinnych.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie - zwany dalej sądem odwoławczym - pozostawił odwołanie skarżącej bez rozpoznania.

Od orzeczeń i postanowień kończących postępowanie dyscyplinarne odwołanie przy' służy jedynie stronom oraz Ministrowi Sprawiedliwości.

Stronami postępowania dyscyplinarnego poza oskarżycielem i obwinionym jest także pokrzywdzony. Pokrzywdzonym jest osoba, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone postępowaniem radcy prawnego - art. 68 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych. Jest to norma zbliżona do art. 49 k.p.k. który stanowi, że pokrzywdzonym jest osoba fizyczna lub prawna, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone lub zagrożone przez przestępstwo.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 czerwca 2016 r. Sygn. akt SDI 17/16 wyraźnie wskazał, że bezpośrednio pokrzywdzonym czynem radcy prawnego, polegającym na naruszeniu obowiązków zawodowych przy świadczeniu pomocy prawnej, może być jedynie klient. W świetle definicji pokrzywdzonego należy wskazać, że wymagane jest wystąpienie bezpośredniego pokrzywdzenia, co oznacza, że pomiędzy określonym czynem radcy prawnego a naruszeniem dobra prawnego, nie może być żadnych pośrednich łączników.

Sąd odwoławczy dokonał analizy statusu skarżącej i uznał, że skarżąca w tym postępowaniu nie jest osobą pokrzywdzoną ponieważ żadne dobro prawne skarżącej - Pani B. B. (1) nie zostało w sposób bezpośredni naruszone. Klientami radcy prawnego A. G. byli B. B. (2) i C. B.. Pani B. B. (1) była osobą informującą o zdarzeniu mogącym wskazywać na nieprawidłowości w wykonywaniu przez radcę prawnego czynności zawodowych, osobą trzecią, jak słusznie wskazał sąd okręgowy w uzasadnieniu orzeczenia. Z powyższych względów sąd odwoławczy nie uwzględnił również wniosku skarżącej o odroczenie rozprawy.

Wobec powyższego na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. i art. 429§ 1 k.p.k. w związku z art.741 ustaw z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych sąd odwoławczy pozostawił bez rozpoznania odwołanie Pani B. B. (1).